

אזכרה של לוי אסתר ז"ל

לוי אסתר
ז"ל

החופשה האחרונה

אתי הגיעה לחופשה ביום חמישי. באותו יום ניקיתי את הבית כולל הקירות. היתה לי הרגשה, שאני מנקה לכבוד אתי. כשאתי הגיעה הביתה הכל היה נקי ומוכן לכבודה. למחרת ערב כיפור, אתי קמה מוקדם, הלכה לערוך קניות וחזרה עם סל מלא וכהרגלה קנתה לי מתנה, עזרה לי לבשל ואמרה לי: "לכי לנוח".

ביום כיפור אתי מאד דאגה לי, כי לא לקחתי תרופות. מתוך שיעמום קראתי ספר על אם שבתה נהרגה בתאונת דרכים, התחלתי לבכות ואמרתי "אלוהים יעזור להורים כאלה". שאלתי את אתי מה תוכניותיה לעתיד ואם יש לה חבר? היא ענתה לי שלא ואמרה שהיא רוצה אחרי השירות הצבאי להרשם לאוניברסיטה בירושלים וכאילו הבינה שדאגתי לתשלום ואז אמרה: "אל תדאגי, אני אעבוד בערב ואממן את הוצאות הלימודים וכשאסיים את לימודי אטוס למזרח הרחוק למשך שנה". אמרתי בלבי, איך אפרד מאתי למשך שנה?

בתחילת הצום, אתי ערכה את השולחן ל-12 איש וביקשה מכולם לשבת והגישה את האוכל. כשגמרנו לאכול, ניקתה את השולחן ואת המטבח והגישה תה עם עוגה.

דברים לזכרה ללוי אסתר ז"ל

יום ראשון אחרי כיפור, התעוררתי מוקדם ואמרתי: "אני אגמור את העבודה בבית בטרם אתי תתעורר" וכשגמרתי את העבודה נכנסתי לחדרה של אתי והבטתי בה בשנתה רגעים ספורים, לבסוף התפלאתי, מדוע אני מביטה בה?

כשהתעוררה אמרה לי: "איך עשית לי את זה? כעת תתקלחי ולכי לישון!" ואכן עשיתי כפי שהיא ביקשה וכשקמתי הכינה לי כוס תה עם עוגה ובערב תכננה לצאת לבילוי עם חברותיה.

בערב אחי הביא את בנו, תינוק בן חודש וביקש מאתי לשמור עליו. אתי ביטלה את הבילוי וכשאחי חזר בלילה ולקח את בנו, אתי התקשרה לחברותיה והן תכננו לצאת לבלות. לפני שיצאה לבלות הסריטה לי סרט, כדי שלא אשתעמם לבד וביקשה ממני, שלא אבכה, כי מדובר בסרט עצוב. לבשה מכנסי גיינס וחולצת פסים של אביה, נעלה נעלי ספורט ועזבה את הבית בשעה 22:30, במטרה לפגוש את חברותיה. בשעה 01:30 בעלי העיר אותי באומרו, שהוא מודאג, כי אתי טרם חזרה הביתה, הרגעתי אותו בנימוק כי יתכן ואתי ישנה אצל חברתה.

דברים לזכרה לז' אסתר ז"ל

בשעה 05:00 בעלי שוב התעורר וטען שאתי טרם שבה ושוב הרגעתי אותו. בבוקר הייתי מוטרדת ולא ידעתי מה לעשות. לפתע בני עופר הגיע הביתה ראה אותי מיואשת והציע לי לנסוע איתו לחיפה. נסענו, כל הדרך דיברנו על אתי ועל יום הולדתה המתקרב. אתי ביקשה שאני אכין לה עוגה (זו הפעם הראשונה שהיא ביקשה) לערב שמחה תורה. תוך כדי דיבורים שמענו ברדיו על תאונת רכבת ריחמנו על אותם מסכנים, שנפגעו והמשכנו לתכנן את יום ההולדת, ומה לקנות מתנה לאתי.

חזרנו הביתה ועדיין אתי לא הגיעה, התחלתי לדאוג ואמרתי לבתי, שושי, שאף פעם אתי לא איחרה כך, הרי היא יודעת שאני דואגת לה. בתי אמרה - מה הבעיה? נתקשר לחברתה ורד ונברר. שושי התקשרה למשפחתה של ורד, ואמה של ורד אמרה: כי ורד נפגעה קשה בתאונת רכבת ומאושפזת במחלקה לטיפול נמרץ בבית חולים "בלינסון" ואת אתי לא ראו בכלל. מדובר היה באותה תאונה ששמענו עליה ברדיו אני ובני עופר, בדרכנו לחיפה. אני אמרתי לבתי, שושי, תהיי חזקה, אתי בטח נהרגה בתאונה. נסענו לבית החולים "בלינסון" ושם אמרו לנו לעלות לקומה חמישית לטיפול נמרץ, הגענו למחלקה ושם אמרו לנו, כי במחלקה נמצאים: ורד; משה, וזבטני שביט. שוב אמרתי לבתי תהי חזקה, הייתי בטוחה, שבתי נהרגה, כי אלו חברותיה שיצאו עמה לבילוי. ושוב אמרו לנו לרדת למיון. במיון

דברים לזכרה לז' אסתר ז"ל

שאלתי את הרופאה. הרופאה פנתה למישהי, שעובדת עימה ואמרה לה לקחת אותנו לחדר, אני אמרתי לה: "תגידי לי בקיצור אתי נהרגה!". יש לציין שלאיתי לא היה שום מסמך מזהה, לכן לא הודיעו לנו על המקרה. שוב אמרה הרופאה שנבוא לחדר, עניתי לה: "כדאי לקצר", אנו קיבלנו שאיתי נהרגה ועדיף ללכת הביתה. הבנו שאיתי נמצאת באבו כביר. בהגיעי הביתה שלחתי את שני ילדי להזעיק את בעלי מעבודתו בבסיס וכן את בתי רחל מהבסיס. ואז אחי דוד ובן אחותי, חיים נסעו לאבו כביר לזהות את הגופה.

כעבור חצי שעה בערך הגיעו מהצבא וראו אותי יושבת על הספה ובוכה. באותו הזמן הגיעו אחי ובן אחותי והביאו לי את כיס חולצתה של איתי, שהיה מגואל בדם. נשאלתי היכן אני רוצה לקבור את בתי? אמרתי לו בבית העלמין ברמות השבים. הוסבר לי, שאין מקום בחלקה הצבאית וביקש ממני שתקבר בנוה הדר.

עניתי לו: "יש ארבעה מבני משפחתי קבורים ברמות השבים וזה יהיה הקבר החמישי". לאחר שטילפן ענה: "בסדר - יהיה רמות השבים, אבל יש שם גזע עץ שיש לעקור אותו מתוך עומק האדמה". בשעות הערב המאוחרות עקרו את העץ. ולמחרת, השכם בבוקר, נתבקשנו להרוס קיר בטון כדי להרחיב את החלקה הצבאית ואכן אחי וילדי אחותי, הרוסו את הקיר, סילקו אותו מהמקום והכינו מקום קבורה לאיתי.

דברים לזכרה ללוי אסתר ז"ל

הלוויה נערכה ביום שלישי 2.10.90. ההמתנה ללוויה נראתה לי, היום הארוך ביותר בחיי, מלא מתח, לא ידענו איך נקבור את אתי ואיך נתמודד עם זה. אמרו לי: "יהיו המון אנשים", אך אני לא ראיתי אף אחד למרות שעברתי ארבע לוויית של בני משפחתי וזאת החמישית.

הפעם, הכל היה שונה כי לא רציתי להאמין בכל אשר קרה. ימי "השבעה" היו רק יום וחצי, חג הסוכות קטע את ימי האבל. מצה"ל עשו הכל כדי שהכל יהיה בסדר. התחילו להגיע חבריה מהבסיס ולספר לי על אתי. אני ישבתי והקשבתי לכולם וסיפרתי על העוגה שלא זכיתי לתת לה.

היתה לי תקופה של מחשבות, במקום לתכנן לאתי את יום ההולדת, תכננו לווייה. במקום שאתי תתלבש ותתקשט ביום ההולדת הגיעה הביתה בתוך ארון מלא זרי פרחים. כאמור, הלוויה היתה לווייה צבאית בטכס מלא. היה מאד קשה לראות איך קוברים את אתי, גידלתי אותה בתנאים קשים ביותר. לגדל אותה עד גיל עשרים ואז לקבור הכל ברגע.

דברים לזכרה של אי אסתר ז"ל

היה קשה למשפחה לראות את הדבר הכי יקר מורד לבור, מכה שהיא כה קשה ובלתי ניתנת לריפוי לעולם. הלב ימשיך להיות שבור, מסע הלוויה לא מש מנגד עינינו לראות את כל בני המשפחה עומדים מסביב לקבר ומבכים את אתי. האב שהוא זקן, עומד חסר אונים קורא קדיש בבכי קורע לב.

דברים לזכרה ללוי אסתר ז"ל

יום כיפור - שנה לאחר האסון

יום כיפור, לא כמו בכל שנה, אין מבקרים וכל אחד מאיתנו מתבודד עם עצמו ומבטא את הכאב.

נגמר הצום, ערכנו את השולחן, נזכרנו באתי ובשנה שחלפה, במקום לפתוח את הצום בשתיה, פתחנו בדמעות.

במוצאי כיפור, ישבנו כל הלילה ערים, התכוננו לסעודה. בבקר, החלו להגיע אנשים, בשעות אחר הצהריים, יצאנו לבית העלמין וכרגיל הפגנתי דמות של אישה חזקה שלא בוכה ולא אומרת דבר. עמדתי כמו כולם.

את רגשות הצער והפרידה קשה לתאר, דמותך תלווה אותי לעד. העיניים הביישניות, קולך העדין, שאף פעם לא נשמע וחיוך העדין, שלווה אותך לעד.

אתי, נולדה ב- י"א בתשרי שהיה יום ראשון אחרי כיפור. יצאת מהבית י"א תשרי יום ראשון אחרי כיפור.

אתי - עשרים שנות חלום ואני לא מאמינה שהכל נגמר !

מונירה

אמא של אתי

לאתי -

אנו כואבים ומבכים את האסון הנורא שפקד את בתנו אתי, בנסיבות שגרמו לה להעדר מאיתנו.
נכון, אתי, נחת לך בטרם תיבני עולמך ותקימי בית ככול בנות ישראל ובטרם הגשמת את
מאוויןך. כך כנראה רצה האל וכך משתמע מהגורל שחטף אותך בפתאומיות בתאונה.
ומה נותר לנו: משפחתך, חברותיך ומכיריך? ישבנו פעורי פה, בסימן שאלה, מדוענו כואב לנו, העדרותך
ואובדנך עוד נזכור - חיוךך, שמחתך, דיבורך, מעשיך הנפלאים ונפשך האצילה.
חדר היפה אשר מלא זכרונות. כל אשר השארת בו ובכל הבית - ישמש לנו מזכרת לעד.
חדר האהוב עליך ישאר פתוח ויכנסו בו כבעבר. תמונותיך, חפצין ומעשה ידיך ישמרו לנצח.
אנו נזכר ונזכור את כל מעשיך הטובים, כל עוד אנו נושמים.
כאבי הפרידה גדולים, הלילות ארוכים והמחשבות אודותיך, לא יתמו לעולם.

אתי, נוחי לך בשלום.

יהי זכרך ברוך.

עובדיה

אבא

האמת הכואבת

ביום התאונה השכם בבוקר היתה לי נסיעה לשדה תעופה. בדרכנו לפתח-תקוה נתקלתי בפקק תנועה ארוך, ומחשש שהנוסע יאחר את הטיסה עקפנו את הפקק ונסענו דרך מחצבות ראש העין, כשחזרתי, ראיתי שברים של רכב ליד מסילת הרכבת, אף לרגע, לא חשבתי, כי אחד מבני משפחתי מעורב בתאונה זו. המשכתי את עבודתי כרגיל עד לשעות הצהריים בערך. הגעתי לבית ונאמר לי כי אחותי נסעה לבית חולים "בילינסון", כי בתה נפגעה בתאונת הרכבת. מיד נסעתי לכוון בית החולים ובדרך עברו עלי מחשבות רבות, החל משברי הרכב המפוזרים, ליד המסילה, אשר הביאו אותי לחשוב על עוצמת המכה. התפללתי לאלוהים כי אמצא את אתי בבית החולים. נהגתי ברכב כאדם שחי בעולם של הירהורים ומחשבות. בהגיעי לכניסה לבית החולים, ראיתי את אחותי ובתה שושי, צועדות לכוון החניה. בטרם שאלתי אותם על אתי, אחותי אמרה לי: "תהיה חזק, אתי נפטרה". לשאלתי אם הם ראו את אתי ענו: "לא". אז היתה לי תקווה, שאולי זו לא אתי. המשכנו לעבר החניה, ראינו את עופר, אחיה של אתי, סיפרנו לו על המקרה והוא עמד המום ופרץ בבכי. נסענו הביתה. בבית נפגשנו עם חיים, בן אחותי, שהוא בן דודתה של אתי והחלטנו

דברים לזכרה ללוי אסתר ז"ל

שאני וחיים נוסעים לזהות את אתי. בקשתי מחיים שהוא ינהג עד אבו כביר כי לא יכלתי לנהוג. הייתי כולי נתון במחשבות. הגענו לאבו כביר שם פגשנו במג"ד של אתי ועוד מספר חיילים. למרות נוכחות אנשי הצבא היתה לי עדיין תקווה-אולי זו לא אתי.

האחראי במקום אמר לי, כי מצה"ל זיהו את אתי, אני עמדתי על כך שנכנס אני וחיים ונוזה את אתי. המג"ד נתן לי את הכומתה שלו, לצורך כיסוי ראש ונכנסנו קרוב לחדר, האחראי במקום פתח לנו חלון, הרים את הכיסוי מעל ראשה של אתי ושאל אם אנו מזהים. אנו עמדנו על כך שנכנס לחדר ואכן נכנסנו, הרימו את כל הכיסוי מעל אתי וראינו את אתי כשהיא לבושה גיינס וחולצת פסים של אביה עם נעלי ספורט שוכבת במיטה. אז החזקתי בראשה וליטפתי אותו מתוך כאב וזו היתה פעם האחרונה שראיתי והחזקתי באתי. קרעתי חתיכה מחולצתה של אתי כדי שאמא תראה ותאמין כי ראיתי את אתי וכי זו היתה אתי. החזרתי את הכומתה למג"ד ונסענו אני ובן אחותי הביתה. שוב הוא נהג כל הדרך וכל הדרך דיברנו על אתי ואיך נסביר בבית שאכן, אתי נפטרה. היה לנו קשה מאד לקבל את האסון, אך בלית ברירה הבאנו, את הבשורה המרה לבית. בהגיענו לבית, ראינו אנשי צבא במקום מדברים על לווייה, המכה הייתה קשה, היה קשה להתבטא. קשה לראות את הלווייה וטקס הקבורה. קשה להאמין שכך תסתיים דרכה של אתי, שאהבה ועזרה לכולם בחיך שלה.

דברים לזכרה לז' אסתר ז"ל

כולנו גרים בשכנות ורגילים לשם "אתי" והשם הזה לעולם לא יישכח. היה קשה לראות את אביה, אדם מבוגר, קורא קדיש עם דמעות על לחייו ומסביבו הילדים - בוכים. קשה לראות את המשפחה כולה מסביב לקבר - מתייפחים ואיש לא יכול לנחמם. מקומה של אתי מורגש בכל מקום בביתי ובלכתה השאירה חלל ריק ופצע שלא יגליד לעולם.

דוד

הדוד

לאתי

אמא אומרת, שצריך לכתוב ספר, שצריך להנציח אותך באיזושהי צורה. אז צריך לכתוב. אני לא כל כך טובה בזה, אבל זו אולי גם דרך לפרוק, לספר. לספר מה היית בשבילי. עכשיו כמעט שנה אחרי, לקח לי הרבה זמן לדבר בלשון עבר. כתבתי על התחביבים שלך, החוויות שעברת, ושאר ציוני דרך בחייך הקצרים. אמא בכתה בזמן שכתבתי, אני לא. לי זה נראה כאילו אני כותבת על אדם אחר. אדם שלא שייך לעולם שלי, שלא שייך אלי.

דברים לזכרה לז' אסתר ז"ל

אני מביטה בתמונות שלך, שמקשטות את כל הבית. וכל המחשבות מובילות אותי ליום ההוא, לפני כמעט שנה 2.10.90 היום התחיל בצורה נהדרת לגבי. קיבלתי סוף סוף את משכורתי הראשונה. נהניתי כל כך. באותו בוקר הגעתי למקום העבודה, שם מצאו אותי בוריס ועמיר, תכננו טיול לצפון, חשבתי כמה כיף יהיה ! בעד עמיר ואני מתכננים את פרטי הטיול, סיפרה הפקידה לבוריס על התאונה, שהיתה ליד צומת סגולה, צפונית להוד השרון. תאונה קטלנית. נהרגו מספר אנשים. התנגשות של רכב ברכבת נוסעת. שמעתי וזה חלף לידי. אז נהרגו אנשים. מסכנים. זה לא נוגע לי. יש לי דברים אחרים לעשות.

אך רק שעות ספורות אחר כך נשתנו חיי וחיי משפחתי לבלי הכר, ולעולם לא ישובו לקדמותם.

חזרנו הביתה שם מצאנו את אמא ואחי עופר. השעה היתה 12.00 בערך. החלטנו לאכול ארוחת בוקר מאוחרת. אמא היתה כל כך מאושרת. היא ועופר חזרו מחיפה, מאוד נהנו שם. זו היתה, כמו שאמא מגדירה: "הארוחה האחרונה שאכלנו בנחת".

אני אחזור ללילה שלפני כן, כרגיל, חזרתי מהעבודה מאוד מאוחר. אני זוכרת, ששתיתי תה בספל שאני אוהבת, עם העיטורים שאני אוהבת, והלכתי לישון. לפני שכיביתי את האור

דברים לזכרה לז' אסתר ז"ל

הסתכלתי על השעה, מוזר עד כמה היא זכורה לי, 02.15 זו השעה בה קרתה התאונה. בבוקר, התעוררתי בשעה 10.00 וכהרגלי, כשאתי בבית. רצתי לחדרה, להציק לה מעט, בחיבה, הסטתי את הוילון ששימש לה כדלת. החדר היה מואפל, והמיטה סתורה, ואתי איננה, הייתי בטוחה שאתי יצאה למרכז, לקניות או נסעה עם אמא. לא עלה בדעתי כלל, שאתי לא ישנה במיטה שלה. היה לי רק מוזר, שאתי לא סידרה את חדרה, בדרך כלל החדר היה מסודר, המיטה עם הכיסוי והכריות החדשים, שקנינו כחלק ממשימת ריהוט החדר. אך לא חשדתי בכלום ויצאתי לי, למחרת, השעה 12.00 לערך. אחרי ארוחת הבוקר שאלתי את אמא: "איפה אתי"? אמא ענתה בשיא השאננות, שאתי בודאי ישנה אצל חברתה ורד, משום שהן כנראה חזרו מאוחר מבילוי. אומנם היו דברים מעולם, אך בכל זאת, עד שעה כזו אתי היתה מתקשרת או מגיעה הביתה, אמא אמרה: אל תדאגי. מפליא אותי שאמי, אמי הדאגנית באופן יוצא מהכלל, היתה כל כך שאננה. בשעה הזו, היתה אתי מזה כעשר שעות שוכבת בחדר קירור בבית חולים בלינסון, מבלי שידעו מי היא, משום שלא נשאה עליה מסמך מזהה.

דברים לזכרה ללוי אסתר ז"ל

חיפשתי את מספר הטלפון של ורד. זו היתה משימה לא קלה, משום שלא ידעתי את שם משפחתה. לא היתה בי שום תחושה רעה. תחושה מוקדמת, פשוט חשבתי, שהעובדה שאני לא התקשרה עד עכשיו היא מעשה חסר אחריות לחלוטין.

משמצאתי את מספר הטלפון, התקשרתי לביתה של ורד. ענתה לי אחותה. אמרתי: שלום אני אחותה של אתי, האם היא נמצאת אצלכם? היא אמרה לי משהו בגמגום ולבסוף ויתרה וקראה לאמה. היתה זו אמא של ורד, שאמרה לי משפט שלא אשכח לעולם: תראי היתה תאונה...

משפט שמהדהד בראשי עד היום. ורד מאושפזת בבית חולים, במחלקה הכירורגית, אבל את אחותך, לא ראיתי, שאלתי אותה. והיא ענתה שלא, שהיא לא זוכרת. המשפט שהיתה תאונה, המשיך להדהד בראשי, אך לא חשבתי על אתי כפצועה, בודאי שלא כמתה.

מיד כשסיפרתי לאמא, היא הלכה להתלבש, ואמרה לי: "אני באה איתך לבית חולים". אמרתי לאמא: אין צורך, משום שאם ורד היתה במצב קשה, אמה היתה לידה ולא בבית. פשוט משום שורד ואני חברות טובות, אז היא נשארה ליד ורד, ולא התקשרה, אנחנו ניסע

דברים לזכרה ללוי אסתר ז"ל

להביא אותה הביתה. אמא אמרה: אם אתי לא התקשרה, משמע היא נפגעה בראש או חולה מאוד, הגרוע מכל, כלל לא עלה במחשבתנו, נסענו, ישבתי במושב האחורי ומלמלתי לעצמי. אלוהים, שרק לא יקרה משהו רע. אבל באמת לא האמנתי בזה. לא ממש האמנתי, שמהו רע קרה. אמרתי לעצמי, מה הדבר הכי נורא שיקרה? תאונה, אז היא שברה יד, רגל, אז נשמח אותה קצת ונביא אותה הביתה. אבל גם בזה לא ממש האמנתי. חשבתי שאתי יושבת שם ליד ורד.

גם בבית החולים, במרדף ממחלקה למחלקה, לאורכו ורוחבו של בית החולים, גם אז לא האמנתי בגרוע מכל.

הגענו למחלקה הכירורגית. שאלתי על ורד. אמרו לי, שהפצועים מהתאונה הזו הובלו לטיפול נמרץ. הלכנו לשם. כל הדרך אמא אחזה בידי חזק, ואמרה לי "תהיי חזקה. תהיי חזקה. היי מוכנה לכל מה שיבוא". אמרתי לה, אמא, מספיק, אנחנו נביא את אתי הביתה. הגענו לטיפול נמרץ. הסתכלו עלינו ברחמים והפנו אותנו למיון. שאלתי, אם מאושפזת בחורה, חיילת בשם אתי לוי. ענו לי שלא. אך זה השלב שתחושה רעה ומשתקת הזדחלה בגופי. הגענו למיון. בוריס רץ לפנינו. ראיתי אותו ואת האחות בוכים.

דברים לזכרה לז' אסתר ז"ל

את ההמשך אני כותבת עכשיו, שנה אחרי הקטע הקודם. כמעט שנתיים אחרי היום הנורא - 2.10.90 אז לא יכלתי להמשיך. עד היום ישנו קטע מסויים שנמחק מזכרוני. הגעתי אל האחות. היא אמרה לי, תראי, היתה תאונה, שוב אותו משפט. משפט שרודף אותי כמעט שנתיים. רק היום, כל כך הרבה זמן אחרי, אני יכולה להעלות על הכתב את השתלשלות הדברים, וגם עכשיו זה קשה.

היא אמרה יש שתי ניצולות. הן בטיפול נמרץ. שאלתי אם אני יכולה להיכנס ולראות אותן. אולי אחת מהן היא אחותי. היא אמרה שלא. הבנות הן ורד משה, ושביט זבטני. את החורים הם כבר ראו.

לעומת זאת, ישנן שתי בנות בחדר הקירור שאין עליהן מסמכים מזהים. על כן לא יודעים מי הן, אך הן מאותו רכב, מאותה תאונה.

שאלתי בסהרוריות אם אני יכולה לזהות את הגופה. שאלו אותי בת כמה את! אמרתי, אני בת 21 ואני רוצה לזהות את הגופה. היא אמרה, אין מה לזהות הכל שרוף.

מאותו משפט, הכל שרוף, זכרוני מטושטש וחלקים נשמטו ממנו. אני זוכרת שיחה עם עובדת סוציאלית, אך אני לא זוכרת איך יצאתי החוצה והייתי פתאום מוקפת בבני

דברים לזכרה של לוי אסתר ז"ל

משפחה. בסופו של דבר דודי ובן דודתי זיהו את הגופה, והיא לא היתה שרופה, כמו שנאמר לי אלא פגועת ראש.

איך מתמודדים עם אבידה כזו? איך ממשיכים הלאה? איך שומרים על הכל שלא יתפרק? אין לי תשובות לכך. אני רק יודעת ששרדתי, ששרדנו.

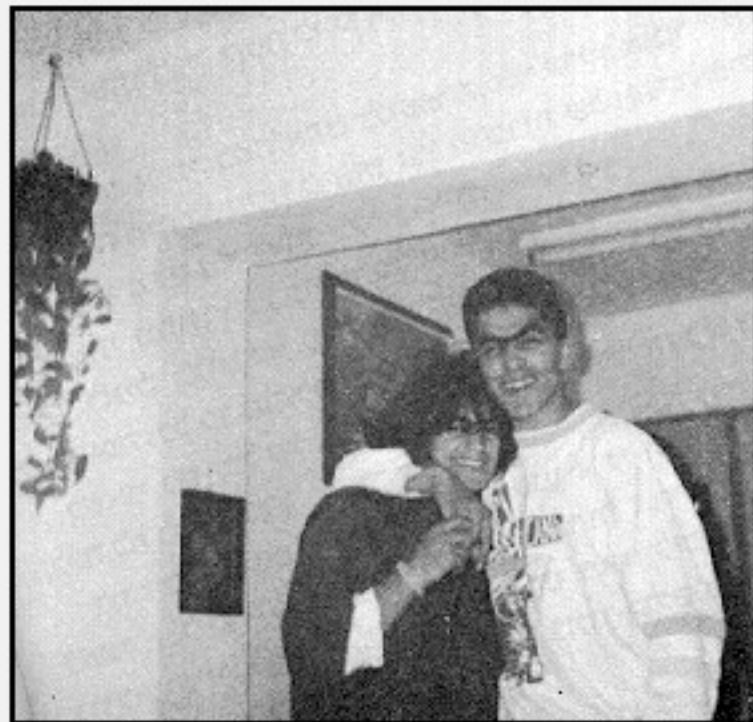
כל אחד והתרפיה שלו, אצלי זה היה העבודה, הלימודים, ומנגנוני ההדחקה. ברחתי מהמציאות. פשוטו כמשמעו. לא רציתי לחשוב על כך. לא יכלתי להתמודד, זה היה קשה מדי.

רק שנתיים אחרי, אני מתחילה לעבד את האבל. להיזכר מבלי שמשהו יחנוק את גרוני. לחשוב על הזמנים הטובים בלי מחסום. לדעת לקבל. זה קשה. זה תהליך שקורה בשבועות, בחודשים, בשנים. היכולת לחשוב, להיזכר בשיר, במילה טובה, מבלי לבכות, לפחות לא מבחוץ. הכאב עדיין חזק. חזק מאוד. אבל אפשר לבטא אותו. אפשר להרגיש אותו. זוהי המילה הנכונה - להרגיש. להרגיש ולכאוב ולהמשיך לחיות !

שוש אחותך האוהבת

8.8.92

דברים לזכרה של לוי אסתר ז"ל

אלוהים למה זה קרה, למה נקטף הפרח
הלא גם פרח רוצה לצמוח ולגדול, גם לפרח
יש רגשות, הוי אלוהים! למה לא הנחת לפרח
לצמוח ולגדול, למה גזרת עליה לנבול.

ראובן לוי
האח הקטן

סוף

וזה הסוף.
סוף של חיים,
של תקוות,
של חלומות,
ומאוויים.

סוף.
בלי התחלה.
רק תהום של ריק
ותקוה
שקמלה.

בסוף,
אין חזרה.
יש כאב ודמעות,
צער,
וזכרונות.

הסוף,
הוא סוף,
ואין התחלה.
על הנייר נשארה -
המילה.

המילה והזכרונות.
הזכרונות...
על כן,
לעולם תחיי בליבנו -
אחות.

יהי זכרך ברוך

